

Posudek na bakalářskou práci Aleny HNÍDKOVÉ *Childe Harold's Pilgrimage and Harold in Italy Connectivity and Contradiction*

Autorka práce si vytkla ambiciózní cíl pojednat o velmi náročném komparatistickém tématu, které je také metodologicky obtížné, počínaje problematikou vývoje žánrů – moderní epiky, deskriptivní poezie, symfonie a romantické „programní hudby“, přes interpretaci protoexistencialistických Byronových reflexí ve IV. zpěvu *Childe Haroldovy pouť* až po složité sémiotické problémy ve vztahu poezie a hudby a problematiku tzv. mimetické a expresivní (zobrazovací a výrazové) estetiky. Přes omezené množství odborné literatury i značnou obtížnost teoretických a metodologických východisek lze konstatovat, že svého úkolu zhostila – na úrovni bakalářské práce – poměrně úspěšně, přestože esejistický přístup, který zvolila, není pro danou tematiku rozhodně ten nejvhodnější.

Některé dílčí závěry práce jsou podnětné, např. srovnání cyklické formy Byronova a Berliozova díla nebo pojetí Harolda jako „idee fixe“, která sjednocuje strukturu básně, jiné by si zasloužily ještě další rozvinutí. Několik problematičtějších závěrů bude třeba prodiskutovat při obhajobě:

s. 4 – tvrzení, že význam obou děl není dán tolik jejich tématickými podobnostmi, ale „realistic social proposition“. U Byrona jde spíše o paradoxní vztah mezi ideálem svobody přežívajícím navzdory moderním vyhlazovacím válkám a beznadějným cyklickým pohybem dějin, v nichž každý boj za svobodu přináší nové otroctví. U Berlioze není jasné, v čem spočívá „realismus“ jeho přístupu.

s. 5 - tvrzení, že žádné ze srovnávaných děl nepatří přesně k určitému žánru, je problematické. Pokud odhlédneme od slova „exactly“, které má v daném kontextu nejasný význam, protože žánry vesměs (s výjimkou klasicismu) nejsou předem dané formy, které jsou uměleckými díly pouze „naplňovány“, musíme konstatovat, že Berliozovo dílo má žánrové rysy symfonie, zatímco Byronova skladba byla pokusem o moderní epos. Také další Byronova díla z té doby (orientální povídky) ukazují na to, že *Childe Haroldova pouť* je součástí projektu velkého eposu (tuto teorii rozvíjí J.J.McGann, i moje práce, citovaná v bibliografii).

s. 8-9 – styl básně. Spíše než negativní definice („ignoring the rules of epic“) by pomohlo zamyslet se na problémy kompozice obou děl. Byronova skladba je jakýmsi cestopisem, který přepisuje tradiční příběh z rytířských románů, tzv. „quest“ – hledání výsostné hodnoty (např. sv. Grálu). U Berlioze je tradiční symfonická forma částečně „přepsána“ dominantním sólovým partem violy a zároveň transformována postupy programní hudby na jakési zlomkovité vypravování či vylíčení nálad.

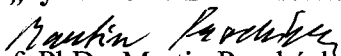
s. 14 – je otázka, zda lze Harolda považovat za postavu s „complex ideas and feelings“. Protože Harold většinou nemluví přímou řečí, lze se ptát, zda jeho myšlenky v prvních dvou zpěvech nepatří spíše mluvčímu básně. Haroldova postava je pak jakousi parodií epického hrdiny a zároveň i autobiografické tendence básně.

s. 24 – představa romantického pojetí umění jako „citového chaosu upřednostňovaného před jakýmkoli formálními a strukturálními prostředky“ je těžko přijatelná. Spíše lze říci, že v romantickém umění expresivní energie přetváří a nově vymezuje tradiční umělecké prostředky.

Vedle těchto podstatnějších koncepčních problémů zůstaly v práci ještě jazykové a stylistické chyby, které vedou k nejasnostem dílčích pasáží: „changes the centre ... on Italy“ (s. 14), „self-pity over the decay of Venice“ a také několik pravopisných chyb, např. devises (s. 24).

Přes tyto nedostatky doporučuji práci k obhajobě a vzhledem k obtížnosti problematiky navrhuji **hodnotit „velmi dobře“ nebo „výborně“ v závislosti na průběhu obhajoby.**

V Praze, 5. září 2008

prof. PhDr. Martin Procházka, CSc.
vedoucí práce